

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Taberska (spr.)

Protokolant p. o. stażysty M. P.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu J. W.

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2016 r.

sprawy **S. G.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 12 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gnieźnie

z dnia 31 maja 2016r. sygn. akt II K 1338/12

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok
2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. C. kwotę 516,60 złotych brutto z tytułu zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym
3. Zwalnia oskarżonego od zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, w tym od uiszczenia opłaty za II instancję.

E. T.

UZASADNIENIE

S. G. został oskarżony o to, że:

w okresie czasu od 12 maja 2012 roku do 5 czerwca 2012 roku w miejscowości P. z terenu posesji przy ul. (...), wspólnie i w porozumieniu z A. D., działając z góry powziętym zamiarem, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów wykonanych z metalu, tj. 300 litrowego zbiornika do hydroforu, drutu stalowego o wadze 200 kg oraz innych przedmiotów metalowych, gdzie łączna wartość poniesionych strat wyniosła 1 500 złotych na szkodę Pana J. C., przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej skazanym za przestępstwo umyślne, podobne na karę pozbawienia wolności na okres powyżej sześciu miesięcy w ciągu pięciu lat po odbyciu kary za czyn z art. 279 § 1 k.k., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

A. D. został oskarżony o to, że:

w okresie czasu od 12 maja 2012 roku do 5 czerwca 2012 roku w miejscowości P. z terenu posesji przy ul. (...), wspólnie i w porozumieniu z S. G., działając z góry powziętym zamiarem, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów wykonanych z metalu, tj. 300 litrowego zbiornika do hydroforu, drutu stalowego o wadze 200 kg oraz innych przedmiotów metalowych, gdzie łączna wartość poniesionych strat wyniosła 1 500 złotych na szkodę Pana J. C.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 31 maja 2016 r. Sąd Rejonowy w Gnieźnie (sygn. akt II K 1338/12):

- uznał S. G. za winnego tego, że w okresie od 09.05.2012 r. do 11.06.2012 r. w P. z terenu posesji przy ul. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z A. D., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia metalowych elementów, tj. 300 -litrowego zbiornika do hydroforu wraz z osprzętem, drutu stalowego o wadze ok. 150 - 200 kg oraz innych przedmiotów metalowych o łącznej wartości co najmniej 1 500 złotych na szkodę J. C., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 37b k.k. w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1 i § 2 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 1 roku ograniczenia wolności polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym;
- uznał A. D. za winnego tego, że w okresie od 09.05.2012 r. do 11.06.2012 r. w P. z terenu posesji przy ul. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z S. G., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia metalowych elementów, tj. 300 -litrowego zbiornika do hydroforu wraz z osprzętem, drutu stalowego o wadze ok. 150 - 200 kg oraz innych przedmiotów metalowych o łącznej wartości co najmniej 1 500 złotych na szkodę J. C., tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 58 § 3 k.k. w zw. z art. 34 § 1 i 2 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierzył mu karę 12 miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując go w tym czasie do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym;
- na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie II wyroku kary ograniczenia wolności zaliczył oskarżonemu A. D. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 09.10.2012 r. do dnia 10.10.2012 r., tj. 2 dni oraz od dnia 22.07.2013 r. do dnia 23.07.2013 r., tj. 2 dni przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dniom kary ograniczenia wolności;
- na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonych S. G. i A. D. solidarnie do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego J. C. kwoty 1 500 zł;
- na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 19 pkt 1, § 14 ust. 2 pkt 3, § 16 i § 2 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. P. kwotę 2 066,40 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu S. G. z urzędu w postępowaniu przed Sądem I instancji;
- na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonych S. G. i A. D. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym nie wymierzył im opłaty (k. 371 – 372).

Powyższy wyrok został w całości zaskarżony przez obrońcę oskarżonego S. G., który zarzucił rozstrzygnięciu:

1. mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia obrazę prawa procesowego, a mianowicie:

- art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. poprzez wydanie orzeczenia skazującego bez dowodów uprawniających do fakt zawinienia oraz poprzez naruszenie podstawowych zasad procesowych określających regułę dowodzenia winy i zastąpienie ich przez domniemanie winy oskarżonego, podczas gdy oskarżony nie byłby w stanie wynieść z posesji pokrzywdzonego 300 – litrowego zbiornika oraz drutu stalowego o wadze ok. 150 – 200 kg z uwagi na rozmiar i wagę tych przedmiotów, tym bardziej, że brak świadków kradzieży przez oskarżonego tych przedmiotów, a skup, w którym oskarżony rzekomo sprzedał te rzeczy nie potwierdza ich przyjęcia, a wartość tych przedmiotów została przyjęta przez Sąd dowolnie,

- art. 7 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasad swobodnej oceny dowodów, poprzez:
 - a) uznaniu za wiarygodne zeznań pokrzywdzonego J. C. w zakresie rzekomo skradzionych przedmiotów i ich wartości, pomimo zmiany zeznań w trakcie postępowania sądowego,
 - b) uznaniu za wiarygodne zeznań H. P. (1) w zakresie zaobserwowania przez nią dwóch n/n mężczyzn, pomimo zmiany zeznań w trakcie postępowania sądowego,

2. mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku błąd w ustalanych faktycznych przyjętych za jego podstawę polegający na:

- uznaniu, że S. G. w okresie od 09.05.2012 r. do 11.06.2012 r. w P. z terenu posesji przy ul. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z A. D., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia metalowych elementów, tj. 300 - litrowego zbiornika do hydroforu wraz z osprzętem, drutu stalowego o wadze ok. 150 - 200 kg oraz innych przedmiotów metalowych o łącznej wartości co najmniej 1 500 złotych na szkodę J. C., podczas gdy oskarżony S. G. nie brał udziału w dokonaniu kradzieży w okresie od 09.05.2012 r. do 11.06.2012 r. w P., nie współpracował w tym celu z inną osobą, nie dokonał zarzucanego mu czynu,
- uznaniu, że wartość skradzionych przedmiotów wyniosła co najmniej 1 500 złotych, podczas gdy wartość ta została przyjęta przez Sąd bez obiektywnego dowodu, wyłącznie na podstawie zeznań pokrzywdzonego, który miał interes w zawyżaniu wartości tych przedmiotów, a powołany w sprawie biegły odmówił wydania opinii w zakresie wartości przedmiotów z uwagi na brak szczegółowych danych, co w efekcie doprowadzało do błędnego zakwalifikowania czynu jako przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.

Obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego S. G. od przypisanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gnieźnie (k. 406 – 409).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się niezasadna.

Przed przystąpieniem do analizy zarzutów apelacji należy zauważyć, iż orzeczenie wydane w przedmiotowej sprawie jest oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, który został poddany wnikliwej analizie bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów. Analiza ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego znajduje pełne odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k., co w pełni pozwala na przeprowadzenie kontroli instancyjnej.

Sąd Okręgowy chciałby również podkreślić, iż Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy oraz dokładny przeprowadził postępowanie dowodowe, wnikliwie i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych, tak co do samego przebiegu zdarzeń, jak i rozstrzygając kwestie sprawstwa i winy oskarżonego. Postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone z należytą starannością i poszanowaniem proceduralnych zasad obowiązujących w polskim procesie karnym. Ocena materiału dowodowego zaprezentowana przez Sąd Rejonowy co do zarzucanego oskarżonemu czynu została dokonana z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach art. 5 § 2 k.p.k. i 7 k.p.k. Co więcej, jest ona oceną wszechstronną i bezstronną, która w szczególności nie narusza granic swobodnej oceny dowodów i jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd Okręgowy nie stwierdził też błędów logicznych, jak i faktycznych w rozumowaniu Sądu Rejonowego. W związku z powyższym kontrola apelacyjna uzasadnia twierdzenie, że zaskarżony wyrok został, tak jak tego wymaga norma zawarta w art. 410 k.p.k., prawidłowo i w pełni oparty na właściwie dokonanej ocenie materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania.

Wbrew odmiennym twierdzeniom zawartym w apelacji obrońcy oskarżonego S. G. nie ma żadnych podstaw ani do skutecznego kwestionowania dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny zebranego materiału dowodowego, ani też poczynionych na podstawie tego materiału ustaleń faktycznych w sprawie. Oskarżony S. G. w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełniania przestępstwa kradzieży przedmiotów metalowych z terenu posesji należącej do J. C. wspólnie ze współoskarżonym A. D., co koresponduje w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, tj. wyjaśnieniami A. D., zeznaniami świadków H. P. (2), R. P., D. D., S. M. oraz dokumentami w postaci formularzy przyjęcia odpadów. Słusznie Sąd Rejonowy odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego złożonym w postępowaniu sądowym, w którym oskarżony odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania, a jednocześnie zakwestionował swoje wcześniejsze, odczytane mu wyjaśnienia. Sąd Okręgowy wskazuje, iż odwołanie wyjaśnień przyznających fakty obciążające oskarżonego nie może automatycznie powodować wyeliminowania ich z materiału dowodowego, bez wnikięcia w konkretne okoliczności zawarte w tych wyjaśnieniach. Obowiązkiem Sądu w takiej sytuacji jest ustosunkowanie się, którą ze sprzecznych wersji uznaje za wiarygodną, a decyzja w tej kwestii powinna być oparta na wnikliwym rozważeniu, w kontekście całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w danej sprawie, zaistniałej sytuacji związanej z odwołaniem obciążających depozycji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 listopada 2013 r., II AKa 65/13, LEX nr 1402878). Sąd Okręgowy podkreśla, iż w judykaturze wyrażono pogląd, iż wyjaśnienia oskarżonego złożone w postępowaniu przygotowawczym, a następnie odwołane lub zmienione stanowią dowód w sprawie, który tak samo jak każdy inny dowód podlega swobodnej, lecz nie dowolnej ocenie sądu orzekającego. Wyjaśnienia takie należy oceniać z całą ostrożnością, zachowaniem dużej dozy krytycyzmu i zasad logicznego rozumowania, w konfrontacji z pozostałymi dowodami okolicznościami sprawy, jedynie bowiem wówczas można dojść do prawidłowych i bezbłędnych wniosków w zakresie oceny tego dowodu. Fakt odwołania lub zmiany wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym wcale nie świadczy samo przez się o ich nieprawdziwości, zwłaszcza zaś wtedy, gdy odwołujący nie potrafi w sposób przekonujący wytłumaczyć przyczyn złożenia odmiennych wyjaśnień, a sąd orzekający fakt ten rozważy i uzasadni, dlaczego przyczyny odwołania uznał za nieprzekonujące (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 października 1972 r., III KR 114/72, OSNKW 1973/2-3/36). Powyższe uwagi odnieść należy od wyjaśnień oskarżonego S. G.. Zdaniem Sądu Odwoławczego, Sąd Rejonowy w sposób szczegółowy wyjaśnił, dlaczego wyjaśnień oskarżonego S. G. w zakresie, w którym nie przyznał się do zarzucanego mu czynu nie można uznać za wiarygodne. Z wyjaśnień współoskarżonego A. D. jednoznacznie wynikało, że dokonał kradzieży wspólnie z S. G.. Brak jest podstaw, aby wyjaśnienia współoskarżonego w tym zakresie kwestionować. W ocenie Sądu Okręgowego słusznie Sąd I instancji nie dał wiary wyjaśnieniom złożonym przez tego oskarżonego w postępowaniu sądowym, ponieważ oskarżony ten w sposób przekonujący nie wytłumaczył przyczyn złożenia odmiennych wyjaśnień, a wskazane zastrzeżenia co do protokołów jego przesłuchania okazały się niezasadne. S. G. nie zgłaszał do protokołów przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym ani też w późniejszym terminie żadnych zastrzeżeń co do okoliczności przesłuchania go i składanych podpisów pod protokołami przesłuchania (k. 17 – 20, 22 – 24), ponadto w postępowaniu sądowym, na pytanie Sądu o przyczynę zmiany swoich wyjaśnień, oskarżony podał jedynie, że „Cała Policja jest nieuczciwa” (k. 189v).

Sąd Odwoławczy podziela również dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Zdaniem Sądu Okręgowego dowodem przede wszystkim wskazującym na fakt, iż oskarżeni wynieśli z posesji J. C. m.in. 300 - litrowy zbiornik oraz drut o wadze 150 – 200 kg są wyjaśnienia samych oskarżonych, którzy przyznali, że weszli na posesję przez otwartą furtkę i wynosili z niej metalowe przedmioty. Z faktu, że żaden ze świadków nie zauważył, kiedy oskarżeni wynosili z posesji zbiornik do hydroforu nie oznacza, iż oskarżeni nie dokonali kradzieży tego zbiornika, skoro zgodnie się do tego przyznali. Należy również pamiętać, iż oskarżeni kilkakrotnie w okresie ponad miesiąca wchodzili na teren posesji należącej do J. C., mieli zatem wystarczająco dużo sposobności, żeby systematycznie wynosić z posesji metalowe elementy. Podkreślić należy, iż w aktach sprawy znajduje się dziesięć formularzy przyjęcia odpadów metali z okresu objętego zarzutem (k. 261 – 270), za każdym razem było to po kilkadziesiąt kilogramów złomu.

Sąd I instancji w sposób prawidłowy dokonał oceny wiarygodności zeznań pokrzywdzonego J. C., wskazując, w jakim zakresie należało dać im wiarę, w a jakim zakresie odmówiono im wiarygodności. Słusznie Sąd Rejonowy przypisał oskarżonym kradzież tylko tych przedmiotów, co do których nie było wątpliwości, że ich kradzieży

dokonali oskarżenia, na które pokrzywdzony wskazywał w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa. Wprawdzie Sąd I instancji podkreślił, iż nie można wykluczyć, iż pokrzywdzonemu rzeczywiście zostały skradzione jeszcze inne przedmioty aniżeli te wskazane w zarzutach, niemniej brak było dowodów, aby kradzieży tych innych przedmiotów również dokonali oskarżeni S. G. i A. D..

Sąd Okręgowy nie znalazł również podstaw, aby kwestionować wartość skradzionych przedmiotów. Wprawdzie biegły M. K. odmówił wydania opinii na temat skradzionych pokrzywdzonemu przedmiotów z uwagi na brak szczegółowych informacji odnośnie producenta, roku produkcji, wagi, grubości, wymiarów itp., co uniemożliwiało dokonanie prawidłowej wyceny, jednak słusznie Sąd Rejonowy ustalił wartość skradzionych przedmiotów na podstawie zeznań pokrzywdzonego J. C.. Wskazywane wartości nie były wartościami wygórowanymi i przede wszystkim nie były kwestionowane przez żadnego z oskarżonych. Te ustalenia faktyczne pozostają pod ochroną art. 7 k.p.k. W świetle zasad doświadczenia życiowego podawane przez pokrzywdzonego wartości skradzionych przedmiotów odzwierciedlały bowiem ich realną wartość, nie było zatem potrzeby powoływania na tę okoliczność biegłego (art. 193 k.p.k.), gdyż wystarczające było kryterium doświadczenia życiowego, którym dysponuje skład sędziowski, co wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 grudnia 2010 r., II K.K. 291/10, LEX nr 694543). Nie było zatem żadnych podstaw, aby przypisany oskarżonemu czyn zakwalifikować jako wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.

Jeśli chodzi o zeznania świadka H. P. (1) to zasadnie Sąd I instancji uznał za wiarygodne zeznania świadka złożone w postępowaniu przygotowawczym, w których świadek zeznała, że dwukrotnie zauważyła dwóch mężczyzn przechodzących przez ogrodzenie posesji sąsiada i podających sobie metalowe przedmioty. Z kolei zeznania świadka złożone w postępowaniu sądowym są częściowo sprzeczne z tymi złożonymi w postępowaniu przygotowawczym, a nadto z zeznaniami jej syna R. P.. Podkreślić jednak należy, iż pamięć ludzka ma charakter generatywny, a nie jest wierną kopią rzeczywistości, co sprawia, że jest ona podatna na zniekształcenia. W niniejszej sprawie H. P. (1) w postępowaniu sądowym zeznała, że rozmawiała z dwoma mężczyznami, którzy na pytanie, dlaczego przechodzą na posesję sąsiada i zabierają stamtąd metalowe przedmioty mieli odpowiedzieć, że „pan J. kazał”. Tymczasem z akt sprawy wynika, iż z mężczyznami rozmawiał syn świadka R. P.. Świadczyć to może o tym, że H. P. (1), z uwagi na znaczny upływ czasu od zdarzenia przed Sądem opowiedziała o sytuacji, w której brał udział jej syn, słusznie zatem w tym zakresie Sąd Rejonowy odmówił jej wiarygodności, uznając zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym za odpowiadające rzeczywistości. Pamiętać należy, iż podstawę wyroku stanowi całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej ocenionych przez sąd na podstawie swobodnej oceny dowodów zarówno w postaci m.in. zeznań świadków złożonych w postępowaniu przygotowawczym, jak i w postaci zeznań złożonych na rozprawie, bowiem pierwsze i drugie zeznania podlegają ocenie sądu w związku z innymi dowodami w sprawie. Nie można zarzucać Sądowi I instancji, iż oparł swe ustalenia faktyczne m.in. zeznaniach świadka złożonych w postępowaniu przygotowawczym, jeżeli zeznania te, po ich ocenie i weryfikacji z innymi wiarygodnymi dowodami, Sąd uznał za odpowiadające rzeczywistemu stanowi rzeczy.

Obrońcy oskarżonego S. G. – jak wyżej wskazano – błędów w rozumowaniu Sądu Rejonowego skutkujących poczynieniem niewłaściwych ustaleń faktycznych czy też innych uchybień mających wpływ na treść wyroku nie udało się wykazać. W uzasadnieniu apelacji nie przedstawiono bowiem przekonującej argumentacji na poparcie stanowiska przedstawionego w petitum apelacji. Nie przytoczono niczego, co podważałoby prawidłowość toku rozumowania przedstawionego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Sąd Odwoławczy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego w części dotyczącej kar wymierzonych oskarżonemu S. G. za przypisane mu przestępstwo.

W ocenie Sądu Odwoławczego wymierzone oskarżonemu S. G. kary 3 miesięcy pozbawienia wolności i 1 roku ograniczenia wolności polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym stanowiąc będą dla niego dolegliwość proporcjonalną do stopnia jego zawinienia i okoliczności sprawy, uwzględniającą w należyтым stopniu stopień społecznej szkodliwości popełnionego

przez niego przestępstwa i stanowić będą dla niego poważną, aczkolwiek nie nadmierną dolegliwość, w należyтым stopniu uwzględniającą dyrektywy wskazane w ustawie w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej.

Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku przedstawił uzasadnienie swojego rozstrzygnięcia co do sankcji karnej zarówno w zakresie wyboru rodzaju kar, jak też ich rozmiaru. Sąd I instancji odniósł się do wszystkich ustawowych przesłanek orzekania o sankcji karnej i w sposób przekonujący wyjaśniał motywy, jakimi kierował się przy wymierzaniu oskarżonemu kar. Sąd Rejonowy uwzględnił przede wszystkim okoliczności obciążające oskarżonego, jak popełnienie przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k., dotychczasowy sposób życia oskarżonego, jego wcześniejszą karalność, w tym popełnienie przestępstwa przeciwko mieniu. Wymierzone kary mieszczą się w granicach ustawowego zagrożenia, uwzględniają w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstw, jak i osobowość sprawcy. Przytoczone przez Sąd I instancji argumenty i przesłanki w pełni pozwoliły na przeprowadzenie kontroli instancyjnej nad przebiegiem i efektem wymierzenia przez Sąd kar oskarżonemu S. G..

W przekonaniu Sądu Odwoławczego, tak ukształtowany wymiar kary w stopniu dostatecznym unaocznia oskarżonemu obowiązek respektowania ustalonych norm prawnych, a także ugruntuje przekonanie o nieopłacalności popełniania przestępstw.

Pamiętać należy, iż zadanie Sądu nie sprowadza się tylko do określenia kary odpowiadającej stopniowi społecznej szkodliwości przypisanego czynu, lecz również do rozważenia celowości zastosowania kary w odniesieniu do konkretnego sprawcy. Kara powinna realizować cele w zakresie społecznego jej oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do skazanego. Kara, aby być słuszną i sprawiedliwą, powinna uwzględniać we właściwej proporcji oba wskazane wyżej aspekty. W ocenie Sądu Okręgowego wymierzone oskarżonym kary z pewnością karami surowymi, niemniej oceniając je przez pryzmat czynu jakiego się dopuścił, okoliczności i skutków jego działania oraz bezskuteczności dotychczas stosowanych wobec oskarżonego środków represji karnej należało stwierdzić, że za takim wymiarem przemawia wzgląd na potrzebę skutecznego wdrożenia go do przestrzegania w przyszłości porządku prawnego. Słusznie zatem Sąd Rejonowy uznał, iż oskarżony jest osobą na tyle zdemoralizowaną, że konieczna jest czasowa izolacja oskarżonego.

Prawidłowe są rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego co do orzeczonego wobec oskarżonego obowiązku naprawiania szkody wyrządzonej pokrzywdzonemu J. C., a także zaliczenia okresu zatrzymania na poczet orzeczonej kary ograniczenia wolności.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia i rozważania Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Na podstawie § 4 ust. 1, 2 i 3 i § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2015, poz. 1801), Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. C. kwotę 516,60 złotych brutto z tytułu zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze oraz od uiszczenia opłaty za II instancję z uwagi na sytuację majątkową oskarżonego i wymierzenie mu kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

E. T.